

Китоби Дониёл — Рақами ҳаштод

Анҷом ва ибтидои рӯъёҳо: охири рӯъёи ошкори Эллен Уайт дар соли 1884 ва аҳамияти он

Jeff Pippenger

2024-02-13

Дар соли 1884, Эллен Уайт охири рӯъёи ошкорашро дид. Он дар Портленд, Орегон дода шуд. Аввалин рӯъёи ошкори ӯ дар соли 1844, дар Портленд, Мэн дода шуда буд. Исо ҳамеша анҷоми чизро бо оғози он ба тасвир мекашад.

«Чанде баъд аз гузаштани он вақт, дар соли 1844, нахустин рӯъёи ман ба ман ато карда шуд. Ман дар Портланд ба дидори хонум Ҳейнс рафта будам, хоҳари азизе дар Масех, ки дилаш бо дили ман пайванд ёфта буд; панҷ нафари мо, ҳама занон, оромона назди қурбонгоҳи хонаводагӣ зону зада будем. Ҳангоме ки мо дуо мекардем, қудрати Худо бар ман нозил шуд, чунон ки ҳеҷ гоҳ пеш аз он онро эҳсос накарда будам.

«Ба назарам чунин менамуд, ки маро нур ихота кардааст, ва ман аз замин болотару болотар мебаромадам. Ман рӯй гардондам, то қавми адвентистиро дар ҷаҳон ҷўё шавам, вале онҳоро наёфтам, ҳангоме ки овозе ба ман гуфт: “Боз назар кун, ва андаке болотар назар афкан.” Баъд аз ин, ман чашмонамро боло бардоштам ва роҳи рости тангери дидам, ки баландтар аз ҷаҳон бардошта шуда буд. Бар ин роҳ қавми адвентистӣ ба сӯи шаҳре сафар мекарданд, ки дар канори дури роҳ қарор дошт. Дар оғози роҳ, пушти сари онҳо, нури дурахшоне барпо шуда буд, ки фариштае ба ман гуфт он «нидои нимишабӣ» аст. [НИГАРЕД БА МАТТО 25:6.] Ин нур дар тамоми роҳ медурахшид ва барои пойҳои онҳо равшанӣ медод, то ки пешпо нахӯранд.»

«Агар онҳо чашмони худро ба Исо, ки пеши рӯяшон буд ва онҳоро сӯи шаҳр роҳнамоӣ мекард, устувор нигоҳ медоштанд, онҳо дар амон буданд. Аммо дере нагузашта баъзеҳо хаста шуданд ва гуфтанд, ки шаҳр хеле дур аст, ва онҳо интизор буданд, ки пештар ба он дохил шуда бошанд. Он гоҳ Исо онҳоро бо боло бардоштани дасти ростии пурҷалоли Худ рӯҳбаланд мекард, ва аз дасти Ӯ нуре мебаромад, ки бар болои гурӯҳи адвентӣ мавҷ мезад, ва онҳо нидо мекарданд: “Аллилуё!” Дигарон бошанд, ба таври шитобкорона нуреро, ки пушти сарашон буд, инкор карданд ва гуфтанд, ки онҳоро то ин андоза дур Худо роҳнамоӣ накардааст. Нуре, ки пушти сарашон буд, хомӯш шуд ва пойҳои онҳо дар торикии комил монд, ва онҳо лағжиданд ва нишонро ба Исоро аз назар гум карданд, ва аз роҳ ба поён, ба ҷаҳони торик ва шарии зер, афтоданд». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Дар тарҷумаи шашчилдаи ҳоли зиндагии Эллен Уайт, ки онро наберааш Артур Л. Уайт навиштааст, ӯ изҳоротеро сабт мекунад, ки Ҷон Лафборо дар ҷаласаи Конфронси Умумии соли 1893 баён намудааст.

«Лафборо, ҳангоми суҳанронӣ дар иҷлосияи Конфронси Умумӣ нӯҳ сол баъд, изҳор дошт: «Ман хоҳар Уайтро тақрибан панҷоҳ бор дар рӯъё дидаам. Бори аввал тақрибан

чиҳил сол пеш буд.... Охирин рӯъёи ошкори ӯ соли 1884, дар лагери анҷуманӣ дар Портленд, Орегон, буд.» Ellen White Biography, volume 3, 256.

Ӯ ҳанӯз ҳам баъд аз соли 1884 мебоист хобҳо ва рӯъёҳо медошт, вале рӯъёҳое ки дар назди мардум рух медоданд, дақиқан чиҳил сол пас аз оғози онҳо ба поён расиданд, ва ҳам рӯъёи ошкори ибтидоӣ ва ҳам рӯъёи ошкори хотимаӣ дар шаҳрҳое ба вукӯъ омаданд, ки номи онҳо Портленд буд. Шаҳри аввал дар соҳили шарқии Иёлотӣ Муттаҳида буд; шаҳри охири он дар соҳили ғарбӣ. Баъзеҳо шояд бихоҳанд баҳс кунанд, ки ин воқеият чӯз як тасодуфи башарӣ ҳеҷ маъно надорад, ва дигарон шояд баҳс кунанд, ки мақсади рӯъёҳои ошкоро анҷом ёфта буд, бинобар ин Худованд онҳоро пас аз чиҳил сол ба поён овард.

Сабаби аслии дар афзоиши нофармонӣ ва исён бар зидди атои нубуввате мебошад, ки ба ҳаракати Миллерӣ дода шуда буд.

«Пас аз он ки ман ба Окленд омадам, зеро вазни эҳсоси ҳолати қорҳо дар Батл-Крик фуру мондам, дар ҳоле ки худам заиф будам ва қудрате барои ёр расондан ба шумо на доштам. Ман медонистам, ки ҳамирмоёи беимонӣ дар амал аст. Онҳое ки дастурҳои равшани Қаломӣ Худоро сарфи назар мекарданд, ҳамчунин шаҳодатҳоро, ки онҳоро водор мекарданд ба он Қалом диққат диҳанд, сарфи назар менамуданд. Ҳангоми дидан аз Хелдсбург зимистони гузашта, ман бисёр дар дуо будам ва зеро бори изтироб ва андӯх қарор доштам. Аммо Худованд дар як вақт, ҳангоме ки ман дар дуо будам, торикиро ақиб ронд, ва нури азиме ҳуҷраи пур қард. Қарибтаи Худо дар қанори ман буд, ва ба назарам чунин менамуд, ки ман дар Батл-Крик ҳастам. Ман дар шӯроҳои шумо будам; суҳанони гуфташударо шунидам, чизҳоро дидам ва шунидам, ки агар хости Худо мебуд, орзу мекардам онҳо абадан аз хотираи ман маҳв қарда мешуданд. Чони ман чунон захира шуд, ки намедонистам чӣ қунам ё чӣ бигӯям. Баъзе чизҳоро ман наметавонам зикр намоям. Ба ман амр дода шуд, ки дар бораи ин ба ҳеҷ қас чизе маълум накунам, зеро бисёр чизҳо ҳанӯз бояд ошқор мекардиданд.»

«Ба ман гуфта шуд, ки нуре, ки ба ман дода шудааст, қамъ оварам ва бигузорам, ки шӯроҳои он бар қалқи Худо битобанд. Ман ин қорро ба воситаи мақолаҳо дар рӯзномаҳои анҷом меодам. Ман тақрибан ҳар субҳ, соати сеи шаб, давоми моҳҳо бармеҳостам ва маводди гуногуне, ки пас аз он ду шаҳодате, ки дар Батл-Крик ба ман дода шуда буданд, навишта будам, қамъ меовардам. Ин матолибро менавиштам ва бо шитоб ба сӯи шумо мефиристодам; аммо ман аз худ ба таври шоиста нигоҳубин қарданро сарфи назар қарда будам, ва натиҷа ин шуд, ки зеро бори қарон аз по афтадам; ҳамаи навиштаҳои ба анҷом нарасида буданд, то дар Қонфронси умумӣ ба шумо бирасанд.

«Боз, ҳангоме ки дар дуо будам, Худованд Худо ошқор намуд. Бори дигар ман дар Батл-Крик будам. Ман дар ҳонаҳои бисёре будам ва суҳанони шуморо гирди мизҳои шумо мешунидам. Тафсилотро ҳоло иҷозат надорам баён қунам. Умедворам, ки қарғиз даъват нахоҳам шуд, то онҳоро зикр намоям. Ҳамчунин қанд ҳоби бисёр таъсирбахш дидам.

«Қадам овозро шумо ҳамчун овози Худо эътироф хоҳед қард? Худованд чӣ қувваро дар захира дорад, то иштибоҳҳои шуморо ислоҳ намояд ва қарҳои шуморо чунон ки қаст, ба

шумо нишон диҳад? Барои амал кардан дар калисо Ў чӣ қуввае дорад? Агар шумо аз бовар кардан то он даме сарпечӣ намоед, ки ҳар сояи номуайяний ва ҳар эҳтимоли шубҳа бартараф гардад, шумо ҳеҷ гоҳ имон нахоҳед овард. Он шубҳае ки дониши комилро талаб мекунад, ҳаргиз ба имон таслим нахоҳад шуд. Имон бар далелҳо тақия мекунад, на бар исботи комил. Худованд аз мо талаб мекунад, ки ба овози вазифа итоат намоем, дар ҳоле ки дар гирди мо овозҳои дигар моро водор месозанд, ки роҳи муқобилро пеш гирем. Аз ҷониби мо таваҷҷуҳи ҷиддӣ лозим аст, то овозеро, ки аз ҷониби Худо сухан мегуяд, фарқ намоем. Мо бояд майлро муқовимат карда мағлуб созем ва ба овози вичдон, бе музокира ё созиш, итоат намоем, мабодо ҳидоятҳои он қатъ гарданд ва ирода ва ангеа ҳукмрон шаванд. Каломи Худованд ба ҳамаи мо мерасад, ба онҳое ки ба Рӯҳи Ў муқовимат накардаанд ва бо азм накардаанд, ки нашунаванд ва итоат нанамоянд. Ин овоз дар огоҳӣ, дар пандҳо ва дар сарзанишҳо шунида мешавад. Ин паёми нури Худованд ба қавми Ўст. Агар мо мунтазири даъватҳои баландтар ё фурсатҳои беҳтар шавем, нур метавонад гирифта шавад, ва мо дар торикӣ воғузошта шавем». Testimonies, volume 5, 68.

Хоҳар Уайт муайян намуд, ки агар исёни давомдор бар зидди хизмати ӯ ҳамчун набия зоҳир гардад, «нур мумкин аст гирифта шавад, ва» адвентизми Лаодикия «дар торикӣ гузошта шавад.» Дар соли 1915 нур гирифта шуд. Худо комилан қодир буд ва ҳаст, ки ҳар гоҳе ки бихоҳад, набӣ ё набияро бархезонад. Ў Элишаро бархезонд, то пас аз Илёс бошад, аммо пас аз соли 1915 ҳеҷ набии зиндае бархезонда нашуд, зеро Худованд «нурро гирифта буд.»

Дар мавриди хобҳо ва рӯёҳои Хоҳар Уайт, се давра вучуд дошт. Давраи аввал, ки чил солро дар бар мегирифт, даврае буд, ки рӯёҳо дар ҷойи умумӣ ба вукӯъ меомаданд, барои мақсадҳои, ки ба барқарор сохтани ин ато дар зехни онҳое, ки ҳангоми ба вукӯъ омадани рӯёҳо ҳозир буданд, марбут буданд. Сипас, аз соли 1884 то вафоти ӯ дар соли 1915, рӯёҳо ва хобҳои дода мешуданд, ки ҳанӯз ҳам барои бинои қавми Худо буданд, вале онҳо дар хилват дода мешуданд. Давраи сеюм дар соли 1915 оғоз ёфт ва далелеро фароҳам овард, ки Адвентизми Лоудикиявӣ дар торикӣ иртидод қарор дошт.

Исроили қадим Исроили муосирро таҷассум мекунад, ва дар давраи исёни комилан зоҳиршуда, ки бо Элӣ ва ду писари ӯ, Ҳофнӣ ва Финехос, муаррифӣ мешуд, «рӯёи ошкоре набуд». Сабаби он нофармонии дағалона ва исёни онҳо буд. Худо тағйир намеёбад.

«Боз як хушдор бояд ба хонадони Элӣ дода мешуд. Худо наметавонист бо саркоҳин ва писаронаш иртибот барқарор кунад; гуноҳони онҳо, мисли абри ғафс, ҳузури Рӯҳи Муқаддаси Ёро маҳкам карда буд. Аммо дар миёни ин шарорат, кӯдак Самуил ба Осмон содиқ монд, ва паёми маҳкумият ба хонадони Элӣ рисолати Самуил ҳамчун набии Ҳаққи Таоло буд. »

«“Каломи Худованд дар он айём гаронбаҳо буд; рӯёи ошкоре набуд. Ва дар он вақт чунин воқеъ шуд, ки Элӣ дар ҷои худ хобида буд, ва чашмонаш суст шудан гирифта буданд, то ки дида наметавонист; ва пеш аз он ки чароғи Худо дар маъбади Худованд, ки сандуқи Худо дар он ҷо буд, хомӯш шавад, ва Самуил барои хобидан дароз кашида буд, Худованд Самуилро нидо кард.” Кӯдак овозро овози Элӣ гумон карда, ба сари

бистари коҳин шитофт ва гуфт: “Инчоям, зеро маро хондӣ.” Ҷавоб ин буд: “Ман туро нахондам, писарам; боз бираву бихоб.” Самуил се бор хонда шуд, ва се бор ба ҳамон сурат ҷавоб дод. Он гоҳ Элӣ яқин кард, ки он даъвати асроромез овози Худост. Худованд аз назди хизматгори баргузидаи Худ, он марди мӯйсапед, гузашта, то бо кӯдаке суҳан гӯяд. Ин худ барои Элӣ ва хонаи ӯ сарзаниши талху, аммо сазовор буд». Patriarchs and Prophets, 581.

Дар осияту гумроҳии хонадони Элӣ рӯёи ошкоро вучуд надошт, зеро Каломи Худованд дар он айём «гаронбаҳо» буд. Калимаи иброние, ки ҳамчун «гаронбаҳо» тарҷума шудааст, маънои «нодир»-ро дорад. Аз соли 1844 то 1884, ба адвентизми Лоодикия «рӯёҳои ошкоро» дода мешуд. Ин аввалан дар таърихи ҳаракати миллери филаделфӣ муқаррар гардид, ва дар соли 1856 ошкор шуд, ки ҳаракати филаделфӣ ба ҳаракати Лоодикия гузаштааст, аммо рӯёҳои ошкоро идома ёфтанд, зеро Худо пурсабр ва раҳмдил аст.

Пас, дар соли 1863 исён бар зидди ҳақиқатҳои бунёди оғоз ёфт, аммо «рӯёҳои ошкор» то соли 1884 идома карданд. Сипас тағйире ба амал омад. Дар боби ҳаштуми Ҳизкиёл, чор зишторӣ ҳамчун амале, ки дар табиати худ рӯ ба авҷ мегузорад, тасвир шудаанд. Соли 1884 анҷоми қарибии насли якум ва оғози насли дуумро ифода мекунад. Таърихи адвентистӣ ҳуҷҷатгузори мекунад, ки дар соли 1881 ва сипас боз дар соли 1882 ду афзоиши назарраси исён ба амал омад.

Соли 1881 Президенти Конфронси Генералӣ (Ҷорҷ Батлер) як силсила мақолаҳоро навишта, дар Review and Herald ҷой дод, ки дар онҳо исбот кардани мешуд, ки баъзе қисматҳои Китоби Муқаддас нисбат ба қисматҳои дигар бештар илҳомёфтаанд; ва то анҷоми мақолаҳои ӯ дар ҳақиқат баъзе қисматҳои Китоби Муқаддасро муайян кард, ки илҳомёфта нестанд. Пас аз он, дар соли 1882, Урия Смит, яке аз роҳбарони қори нашр ва дар он вақт ҳамчунин роҳбари қори таълимӣ, ба таълим додан оғоз кард, ки вақте ба хоҳар Уайт пешгӯиҳои оянда ё таърихи муқаддаси гузашта нишон дода мешуд, суҳанони ӯ илҳомёфта буданд; аммо ӯ баҳс мекард, ки вақте ӯ нуқсонҳои шахсии аъзоёни калисоро муайян мекард, он гоҳ ин фақат андешаи инсонии худӣ ӯ буд.

Соли 1881 Шайтон ба воситаи раиси калисо ҳамлаи ошкореро бар зидди нуфузи Китоби Муқаддаси King James барангехт, ва сипас дар соли баъдӣ роҳбари қори таълимӣ ва нашриёт ҳамлаи монандеро бар зидди нуфузи Рӯҳи Нубувват барангехт. Аз соли 1884, шаҳодат чунин аст, ки дар он айём рӯёи ошкоре набуд. Аз соли 1863 то 1881, исён то он ҳад афзуда буд, ки Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувватро низ фаро гирифт, ва дигар танҳо ифодаи рад кардани асосҳо набуд.

Ҷаҳор зиштиё, ки дар боби ҳаштуми Ҳизкиёл тасвир ёфтаанд, аз ҷониби пирони қавм ба амал оварда мешаванд, ки онҳо роҳбарияти Ерусалимро намоёндагӣ мекунанд; роҳбарияте, ки дар соли 1863 ҳамчун як ниҳоди қонунии калисо, яъне Адвентизми Лоодикия, оғоз ёфт. Дар ҳамон замон, дар Review and Herald мақолае нашр гардид, ки бархе муаррихон муаллифии онро ба Ҷеймс Уайт нисбат медиҳанд, ҳарчанд санадҳои марбут ба он мақола дар асл бештар ба он ишора мекунанд, ки муаллифи воқеии он Урия Смит будааст. Ҳар чи

бошад ҳам, лаънате, ки бар аз нав бино кардани Ерихӯ эълон шуда буд, ба таври равшан дар Љеймс Уайт иҷро гардид, ва Урия Смит ҳамон шахсе буд, ки ҷадвали тақаллубии соли 1863-ро таҳия кард. То соли 1881, раиси Конфронси Генералӣ дар Review and Herald мақолаҳоеро ҷой меод, ки бар зидди ҳокимияти комили Китоби Муқаддас баҳс мекарданд, ва баъд, дар соли баъдӣ, Урия Смит ҳамлаеро бар зидди ҳокимияти Рӯҳи Нубувват оғоз намуд.

Мардони қадимӣ, ки мебоист посбонон мебуданд, дар пешсафи ҳамлаи ошкоро қарор гирифтанд, ҳамлае ки аз ҳучум ба ҳақиқи бунёдӣ оғоз ёфт, ки дар ҳоби Миллер таҷассум ёфта, бар ду лавҳаи Ҳабаққуқ ба тасвир оварда шудаанд. Аз он ҷо онҳо ба ҳамла бар ду шоҳиди Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват оғоз карданд. Дар ҳамон давраи замон (аввали солҳои 1880-ум), роҳбари кори тандурустӣ, Љон Ҳ. Келлогг, ба ворид сохтани рӯҳгароии пантеизм ба роҳбарияти калисо оғоз намуд. Дар соли 1881, Љеймс Уайт ба ҳок супурда шуд, ва Ҳоҳар Уайт дар миёни исёни рӯ ба афзоиши роҳбарияти сохтори маориф, тандурустӣ ва сиёсии калисо қарор дошт.

Паёме, ки дар соли 1856 расида буд, яъне нури афзудаи «ҳафт вақт», ва ҳамчунин паём ба Лаодикия, рад карда шуда буд, ва Худованд қасд дошт, ки ҳамон паёми айнанро дар Конфронси Умумӣ дар Миннеаполис дар соли 1888, ба воситаи паёме, ки пирон Љонс ва Ваггонер пешниҳод намуданд, тақрор намояд. Паёми онҳо паёми нав набуд, ва ҳангоме ки ба онҳое, ки ба паёми онҳо муқовимат мекарданд, ҳоҳар Уайт муроҷиат намуд, вай муайян кард, ки исёнгарон чунин бовар доштанд, ки муқовимати онҳо ба паёми Љонс ва Ваггонер масъулияти онҳоро барои ҳимояи аломатҳои қадим, ки ҳамчунин таҳкурсии қадим мебошанд, ифода мекунад. Исёни онҳо ошкор сохт, ки то соли 1888 онҳо дигар намефаҳмиданд, ки таҳкурсӣ чӣ буд, яъне ин ки ҳақиқатҳои таҳкурсӣ адолати Масеҳро ифода мекунанд. Дар заминаи аломатҳо ва қоидаҳои Уилям Миллер вай изҳор дошт:

Мо бояд худ донем, ки насроният аз чӣ иборат аст, ҳақиқат чист, эътиқоде ки мо қабул кардаем кадом аст, ва қоидаҳои Китоби Муқаддас — қоидаҳое ки ба мо аз олитарин мақом дода шудаанд — чӣ мебошанд. Бисёранд онҳое ки бе сабабе, ки эътиқоди худро бар он асос намоянд, бе далели кофӣ дар бораи ҳақиқати масъала, имон меоваранд. Агар андешае пешниҳод гардад, ки бо ақидаҳои пешакии ҳуди онҳо мувофиқат кунад, онҳо тамоман омодаанд онро қабул намоянд. Онҳо аз сабаб ба натиҷа мулоҳиза намекунанд; эътиқоди онҳо ҳеҷ асоси воқеии устувор надорад, ва дар замони озмоиш онҳо ҳоҳанд ёфт, ки бар қум бино кардаанд.

«Ҳар кӣ бо дониши ноқоми ҳозираи худ аз Навиштаҳо қонеъ шуда, онро барои наҷоти худ кофӣ мепиндорад, дар фиреби ҳалокатовар ором гирифтааст. Бисёранд қасоне, ки ба далелҳои Китоби Муқаддас ба таври қомил мусаллаҳ нестанд, то битавонанд гумроҳиро ташхис диҳанд ва ҳар анъана ва ҳурофотеро, ки ҳамчун ҳақиқат ба мардум таҳмил шудааст, маҳкум намоянд. Шайтон андешаҳои худро ба ибодати Худо ворид кардааст, то содагии Инҷили Масеҳро фосид гардонад. Шумораи зиёде аз онҳое ки даъво мекунанд ба ҳақиқати ҳозира имондоранд, наметавонанд, ки имоне, ки як бор ба муқаддасон супурда шуд, аз чӣ иборат аст,—Масеҳ дар шумо, умеди ҷалол. Онҳо гумон

мекунанд, ки аз нишонаҳои қадима дифоъ мекунанд, вале гарм нестанд ва бепарвоанд. Онҳо намедонанд, ки дар таҷрибаи худ бофтан ва соҳиби фазилати воқеии муҳаббат ва имон шудан чӣ маъно дорад. Онҳо омӯзандагони наздики Китоби Муқаддас нестанд, балки танбал ва безътиноянд. Ҳангоме ки оид ба оятҳои Навиштаҳо ихтилофи назар ба миён меояд, инҳо, ки бо мақсад омӯзиш накардаанд ва дар бораи он чӣ имон доранд устувор нестанд, аз ҳақиқат дур мешаванд. Мо бояд бар ҳама зарурати ҷиддан ҷустуҷӯ кардани ҳақиқати илоҳиро таъкид намоем, то бидонанд, ки дар ҳақиқат ҳақиқат чист. Баъзеҳо даъвои дониши бисёр мекунанд ва аз ҳолати худ қонеъ ҳастанд, дар ҳоле ки барои қор ғайрати бештаре надоранд ва барои Худо ва барои ҷонҳое ки Масеҳ барои онҳо мурд, муҳаббати сӯзонтаре надоранд аз он ки гӯё ҳеҷ гоҳ Худоро нашинохта буданд. Онҳо Китоби Муқаддасро намеронанд [то] мағз ва равшаниии онро барои ҷонҳои худ азхуд кунанд. Онҳо эҳсос намекунанд, ки ин овози Худост, ки ба онҳо сухан мегӯяд. Аммо, агар мо бихоҳем роҳи наҷотро дарк кунем, агар бихоҳем шуоъҳои Офтоби адолатро бубинем, бояд Навиштаҳоро бо мақсад омӯзем, зеро ваъдаҳо ва пешгӯиҳои Китоби Муқаддас бар нақшаи илоҳии фидия шуоъҳои равшани ҷалол меафкананд, ва ин ҳақиқатҳои бузург ба таври рӯшан дарк нашудаанд». The 1888 Materials, 403.

Ин изҳорот аз шаҳодати вай дар давраи соли 1888 гирифта шудааст, ва вай муайян месозад, ки исёнгарон, ҳарчанд худ аз он огоҳ нестанд, бар таҳкурсии қум бино мекунанд. Вай мегӯяд: «Шумораи зиёде, ки даъво доранд ба ҳақиқати ҳозира имон меоваранд, намедонанд, ки он имоне, ки боре ба муқаддасон супурда шуд, аз чӣ иборат аст, — Масеҳ дар шумо, умеди ҷалол. Онҳо гумон мекунанд, ки нишонаҳои қадимаро ҳимоя менамоянд, аммо гарму сарданд ва бепарво». Вай онҳоро ханӯз дар ҳолати Лаодикия мешиносад, зеро онҳо «гарму сарданд». Ва вай «он имоне, ки боре ба муқаддасон супурда шуд, — Масеҳ дар шумо, умеди ҷалол»-ро муайян месозад. Масеҳ Саҳраи асрҳост, ва ҳамчун Саҳраи асрҳо Ӯ ҷавохироти рӯёи Миллерро намояндагӣ мекунад.

«Огоҳӣ омадааст: Ба ҳеҷ чиз набояд иҷозат дода шавад, ки дарояд ва таҳкурсии имонеро, ки мо бар он аз замоне ки паём дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 омад, бино карда истодаем, ҳалалдор созад. Ман дар ин паём будам, ва аз ҳамон вақт то имрӯз ман дар пеши ҷаҳон истодаам ва ба нуре, ки Худо ба мо додааст, содиқ мондаам. Мо ният надорем пойҳои худро аз он минбаре, ки бар он гузошта шуданд, бардорем, дар ҳоле ки рӯз ба рӯз бо дуои ҷиддӣ Худовандро меҷустем ва барои нур талош мекардем. Оё гумон мекунед, ки ман метавонам аз нуре, ки Худо ба ман додааст, даст кашам? Он бояд мисли Саҳраи Асрҳо бошад. Аз ҳамон вақте ки ба ман дода шуд, он маро роҳнамоӣ кардааст». Review and Herald, 14 апрели 1903.

Вай воқеияти муҳимро дар бораи исёнгарон, ки ҳамон мардони қадимаи Ҳизқиёл буданд, муайян месозад, вақте мегӯяд: «Онҳо аз сабаб ба натиҷа ҳулоса намебароранд». Бадкорон наметавонанд ё намероҳанд аз сабаб ба натиҷа ҳулоса бароранд. Натиҷаи ҷаласаи Конфронси Генералии соли 1888 то ба ҳадде исёнкорона буд, ки Хоҳар Уайт қарор кард онро тарк намояд, вале роҳнамои фариштагии ӯ ба вай амр кард, ки бояд бимонад ва таърихи мувозии исёни Қӯроҳ, Дотон ва Абирамо сабт кунад. Исёни он мардони қадим

натиҷа буд, ва сабаб рад кардани паёми Лоадикия буд, ки бо нури афзудаи «ҳафт замон» дар соли 1856 расид, ва сипас то исён бар зидди асосҳо дар соли 1863 авҷ гирифт, ки он гоҳ ба ҳамла аввал бар Китоби Муқаддас ва баъдан бар Рӯҳи Нубувват, ҳамроҳ бо ворид гардидани рӯҳониятгароии Келлог, оварда расонд.

Албатта, таърих давомида қадимги одамларнинг тарихчилари исёнга тааллуқли ҳақиқатларни ахлат, анъаналар, урф-одатлар ва афсоналардан иборат тўқима ривоятлар билан қоплаб келганлар, чунки бундай исёнда иштирок этувчилар ҳар доим далил-исботни яширишга уринадилар.

Вой бар онон, ки машварати худро аз Худованд амиқ пинҳон кардан меҷӯянд, ва аъмолашон дар торикӣ аст, ва мегӯянд: «Кист, ки моро мебинад? Ва кист, ки моро мешиносад?» Ишаё 25:19.

Мардоне, ки Ишаё дар ин оят ба онҳо муроҷиат мекунад, ҳамонҳоянд, ки ӯ онҳоро «мардони масҳарагаре, ки бар ин қавм дар Ерусалим ҳукмронӣ мекунад» мешиносад; ва онҳо ҳамон мардони қадимӣ ҳастанд, ки мебоист нигаҳбонони қавм дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл бошанд. Дар шаҳодати Ҳизқиёл, дар зиштии дуҷум, ки насли дуҷуми Адвентизмро нишон медиҳад, онҳо ба саволҳое, ки мардони масҳарагари Ишаё мепурсанд, чунин ҷавоб медиҳанд: «зеро ки мегӯянд: Худованд моро намебинад; Худованд заминро тарк кардааст» (Ҳизқиёл 8:12).

Бар он «Вой»-е, ки бар он таҳрифгарони таърих эълон шудааст, ки мекӯшанд ҳақиқати исёнеро, ки ба соли 1888 оварда расонд ва дар он сол руҳ дод, пинҳон созанд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ман бояд ба шумо дар бораи маҷлисҳое, ки дар Миннеаполис баргузор шуданд, сухан гӯям. Замоне ман қарор дода будам, ки маҷлисро тарк намоям, зеро рӯҳи саҳти муқобилатеро, ки ҳукмфармо буд, дидам ва ҳис кардам. Ман ҳеҷ барои як лаҳза ҳам наметавонистам он рӯҳеро, ки бо қудрати ҳукмрон бар Бародар Моррисон ва Бародар Никола амал мекард, эътироф намоям. Ман барои як лаҳза ҳам наметавонам зери шубҳа гузорам, ки шумо аз чӣ гуна рӯҳ будед. Яқин аст, ки он Рӯҳи Худо набуд, ва мабодо шумо дар ин фиреб идома диҳед, ҳоло ба шумо менависам. »

«Шаббе, пас аз он ки ман қарор карда будам, дигар дар Миннеаполис намонам, дар хоб ё рӯъёи шабона — аниқ гуфта наметавонам, ки кадомаш буд, — шахсе бо қомати баланд ва намуди ҳокимона ба ман паём овард ва бар ман ошкор сохт, ки иродаи Худо он аст, ки ман дар ҷои вазифаи худ устувор биистам, ва ҳуди Худо мададгори ман хоҳад буд ва маро қувват хоҳад дод, то суханонеро бигӯям, ки Ӯ ба ман хоҳад дод. Ӯ гуфт: “Барои ин кор Худованд туро бархезонидааст. Бозуҳои абадии Ӯ зери ту ҳастанд. Аз ин маҷлис қарорҳо барои ҳаёт ё барои мамонт гирифта хоҳанд шуд; на ин ки касе ҳатман бояд ҳалок гардад, балки такаббури рӯҳонӣ ва эътимод ба нафс дарро хоҳанд баст, то Исо ва қудрати Рӯҳулқудси Ӯ пазируфта нашаванд. Ба онҳо боз як фурсат дода хоҳад шуд, то аз фиреб берун оянд, тавба кунанд, гуноҳҳои худро эътироф намоянд, ва назди Масеҳ оянд ва табдил ёбанд, то Ӯ онҳоро шифо диҳад.”»

Ў гуфт: «Маро пайравӣ кун». Ман роҳнамои худро пайравӣ кардам, ва ӯ маро ба хонаҳои гуногуне бурд, ки дар онҳо бародарон маскан доштанд, ва ӯ гуфт: «Суханоне, ки дар ин ҷо гуфта мешаванд, бишнава, зеро онҳо дар дафтари ёддоштҳо навишта шудаанд, ва ин суҳанон бар ҳамаи онҳое, ки дар ин қор нақше мебозанд, ки на мувофиқи рӯҳи ҳикмате, ки аз болост, балки мувофиқи рӯҳе, ки аз боло фуруд намеояд, балки аз поён аст, қудрати маҳкумқунанда хоҳанд дошт».

«Ман суҳанонро шунидам, ки гуфта шуданд ва бояд ҳар яке аз онҳое, ки онҳоро ба забон оварданд, шарманда созанд. Суханони истехзоомез аз яке ба дигаре мегузаштанд, ва бародарони худ — А. Т. Jones, E. J. Waggoner ва Willie C. White, ва ҳамчунин маро — масҳара мекарданд. Мавқеи ман ва қори ман озодона мавриди шарҳу муҳокимаи онҳое қарор мегирифт, ки мебоист ба қори фурӯтан сохтани ҷонҳои худ дар ҳузури Худо ва ба тартиб даровардани дилҳои худ машғул мебуданд. Гӯё ҷозибое вучуд дошт дар он ки бар ситамҳои ҳаёли ва бар ифодаҳои зодаи таҳайюли худ дар бораи бародарони худ ва қори онҳо, ки ҳеҷ асосе дар ростӣ надоштанд, андеша ронанд, ва дар натиҷаи шакку суол ва беимонӣ, ба шубҳа афтада, суҳанони талх гӯянд ва нависанд.»

Роҳнамои ман гуфт: «Ин дар китобҳо бар зидди Исои Масеҳ навишта шудааст. Ин рӯҳ наметавонад бо Рӯҳи Масеҳ, Рӯҳи ростӣ, ҳамоҳанг бошад. Онҳо аз рӯҳи муқовимат маст шудаанд ва, ҳамоно тавре ки маст намедонад қадом рӯҳ суҳанон ё амалҳои ӯро идора мекунад, онҳо низ дигар намедонанд, ки қадом рӯҳ бар суҳанон ё аъмоли онҳо ҳукмфармост. Ин гуноҳ ба таври махсус таҳқирест нисбат ба Худо. Ин рӯҳ ба Рӯҳи ростӣ ва адолат ҳеҷ бештар монандӣ надорад аз он рӯҳе ки яҳудиёро водор сохт, то барои шак овардан, танқид қардан ва бар Масеҳ, Наҷотдиҳандаи ҷаҳон, ҷосусӣ намудан иттиҳоде барпо кунанд. »

«Ба ман аз ҷониби роҳнамоям гуфта шуд, ки ба он суҳанони бе Масеҳ, он гуфтори авбошона, ки рӯҳеро, ки ин суҳанонро ба вучуд оварда буд, ошқор месохт, шояде ҳозир буд. Вақте ки онҳо ба ҳуҷраҳои худ даромаданд, ғариштаҳои шарир бо онҳо ворид шуданд, зеро онҳо дарро ба Рӯҳи Масеҳ бастанд ва нахостанд ба овози Ў гӯш диҳанд. Дар назди Худо фурӯтани ҷон вучуд надошт. Овози дуо қам шунида мешуд, вале танқид ва баёнотҳои муболиғаомез ва фарзияҳо ва гумонҳо ва ҳасад ва рашк ва бадгумонӣ ва айбдорқунии дурӯғин роиҷ буд. Агар ҷашмони онҳо қушода мешуд, он қиро меиданд, ки онҳоро ба ваҳшат меовард, яъне шодмонии ғариштаҳои шарирро. Ва ҳамчунин Назоратгареро меиданд, ки ҳар як суҳанро шунида буд ва ин суҳанонро дар дафтарҳои осмон сабт қарда буд.»

«Баъд ба ман ғажмонида шуд, ки дар он вақт гирифтани ҳар қуна қарор дар бораи мавқеъҳо нисбат ба нуқтаҳои таълимӣ, дар бораи он ки ҳақиқат қист, ё интизори ҳар қуна рӯҳи таҳқиқи одилона будан, беқоида хоҳад буд, зеро иттиҳоде ба вучуд омада буд, ки ҳеҷ қуна тағйири ақидаҳоро дар ҳеҷ нуқта ё мавқее, ки онҳо қабул қарда буданд, иҷоза намедод, ҳамоно қуна ки яҳудиён низ иҷоза намедоданд. Роҳнамои ман ба ман бисёр қизҳо гуфт, ки ман озодӣ надорам онҳоро бинависам. Ман худро дидам, ки дар рӯҳи ғаму андӯҳ ва изтироб дар рӯи бистар нишастаам, ҳамчунин бо рӯҳи азми қотей, то ки то анҷоми маҷлис дар қои вазифаи худ устувор биистам ва баъд барои дастурҳои

Рӯҳи Худо мунтазир бошам, ки ба ман бигӯяд чӣ гуна амал кунам ва кадом роҳро пеш
гирам». The 1888 Materials, 277, 278.